

Böszörményi Gergely laudációja

„Mindenkor ideje van a zsoltároknak”

Néhány esztendővel ezelőtt holland egyházi küldöttséggel vacsoráztam egy Ráday utcai étteremben. Egy késő esti alkalomra készülődtünk, a Kálvin téri templomban tartandó Református Zenei Fesztivál kiemelkedő eseményére. Már éppen szedelőzködünk, amikor egy fáklyás menet érkezett a Bakáts tér felől, s a Kálvin térhez tartva zsoltárokat és dicséreteket énekeltek. Vendégeim ámuló szemmel kérdezték, hogy ez ugyan miféle tüntetés. Mikor elmondtam nekik, hogy ez nem tüntetés és nem demonstráció, hanem az éneklő sokadalom ugyanoda megy, ahova mi készülünk, még jobban ámuldozva megjegyezték: az ő országukban elképzelhetetlen, hogy köztéren több száz ember zsoltárokat énekelve vonuljon istentiszteletre. Pedig, feleltem, mi éppen tőletek tanultuk, hogyan kell bátran és szépen megélni hitünket. Az eseményt azért idézem fel, mert most, amikor a Magyar Örökség kitüntetettjét, Böszörményi Gergelyt laudáljuk, ez az összefüggés egyáltalán nem mellőzhető. De nem annyira az ámuldozó hittestvérek miatt.

Böszörményi Gergely büszkén tartja számon, hogy református lelkész nemzedékek sarja, ahogyan szokták mondani: ároni családból származik. De nála ez nem üres hivatkozás, hanem hivatásának erős meghatározottsága is. A tehetséges zenész fiú a pártállam szorító valóságában a közgazdász pálya felé tájékozódik, ám néhány hónapnyi szakmai forgolódás után visszatér a zenéhez, és a zenén keresztül az egyházzenehez, és még azon belül is ahhoz a forráshoz, amelyből elődei, ősei évszázadokon keresztül újra meg újra merítettek, hogy megújuljanak. Tehetsége, szervezőkészsége és – tanúsíthatom – szent rámenőssége meg is nyitotta sokak számára ezt a már-már eltemetett forrást. Hanglemez kiadóként és zenei események szervezőjeként immár másfél évtizede folyamatosan publikálja vagyis teszi köznyilvánossá a református magyar zenekultúra legértékesebb elemeit, szervezőként pedig egyre intenzívebben és egyre tágasabb körben rendez, készít és tervez alkalmakat, amelyeken nemcsak hallgatói, hanem együtt éneklő társai is lehetünk a régieknek, akik így lesznek maiak, és akikkel mi mind így leszünk együttimádkozók.

József Attila szép verssora laudálja legszebben Böszörményi Gergely fáradozását és korszakos munkáját: „Gyémánthegyen állunk, / De zsebünkben kavicsok vannak./ Nagyon elfelejtettük, hogy angyalok voltunk.”

Ez a gyönyörű verssor ezer felé indázik szívünkben, mert egyrészt megérteti, hogy ének nélkül kiszárad a szívünk, ének nélkül elsorvad a hitünk, ének nélkül nem is igazán imádkozunk, mert ahogy Augustinus egyházatya mondja: Qui cantat, bis orat /Aki énekel, kétszeresen imádkozik. / De a József Attila-i sor megtalálja szívünkben azt a rejtett érzést is, hogy az énekkel vagyunk legközelebb ahhoz, amire Isten teremtett bennünket. S ha nem éneklünk, már el is felejtettük, hogy egykor angyalok voltunk. És már nem tudjuk, hogy ha énekelünk, azt a reményünket fejezzük ki, hogy a megváltott embert Isten majd angyali dicsőségbe fogadja be.

Amit egy közgazdász-zenész, pap gyerek megtehet, azt Böszörményi Gergely valóban Magyar Örökségre méltó módon tette és teszi. S hogy most őt e megtisztelő címmel jutalmazzuk, többet fejezünk ki, mint nagyszerű fáradozása méltánylását. Azt mondjuk el, hogy Böszörményi Gergely megtanított minket újra szeretni zsoltárainkat, s megtanított arra is, hogy a legszebb dolog a dicsőség énekeit együtt zengeni. S nincs is méltóbb ideje e megtiszteltetésre felavatni őt, mint most, csak két nappal karácsony éjszakája előtt, amikor még az ég is megnyílt, s eljöttek az angyalok, hogy beleénekeljék fülünkbe Krisztus dicsőségét, a mi fülünkbe, akik nagyon elfelejtettük, hogy egykor angyalok voltunk.

Bogárdi Szabó István

2012. december. 22